

Jimmie Åkesson: Sommartal 2012

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

11 augusti 2012

Plats

Sölvesborg

Det känns alltid vemodigt att tala om ”sommaren som varit”, så jag väljer att istället hoppas på ytterligare några veckors sommar, med soliga dagar och ljumna kvällar. Det har väl, på sina håll, varit ganska ont om sådana just i år. Och även förra året. Och säkert några år före det... Jag har, för första gången sedan valet, försökt ha någon form av längre, sammanhängande ledighet och det har gått förvånansvärt bra. Jag har hunnit med en hel del av det jag hade tänkt mig – läsa, snickra, fixa lite trädgården, umgås med nära och kära... Den svenska sommaren är fantastisk, i sina bästa stunder. Det är kanske framför allt då vi, som lever här, inser hur lyckligt lottade vi är. Sen handlar det förstås inte bara om tur. Årstiderna och naturens varv rör vi inte på, men det finns mer med vårt land som är fantastiskt och som har blivit fantastiskt – inte genom tur utan genom hårt slit och strävsamhet över generationer och århundraden. När jag för några månader sedan mötte integrationsminister Erik Ullenhag i en debatt på Uppsala universitet, inledde han med att prata om just detta. Han sa: ”Att jag har fötts i Sverige, som är ett fritt och rikt land, förskonat från krig – det beror ju inte på att jag är extra bra eller att jag är extra begåvad. Eller att jag gjort mig förtjänt av det på nåt sätt. Det beror faktiskt bara på att jag har haft tur.” Och visst har han rätt, på ett sätt, Erik Ullenhag. Att jag, ni och alla andra som är födda här och som har möjlighet att leva våra liv här – vi har haft tur. Vi har det bra, i jämförelse med många andra. Säkert i jämförelse med de flesta andra människor på jorden. Bara det faktum att de allra flesta av oss har mat på bordet, tak över huvudet och rent vatten direkt ur kranen gör att vi sannolikt har det bättre än de flesta. Att vi dessutom har förmånen att leva i ett välfärdssamhälle, där vi alla har rätt till utbildning som unga, omsorg när vi blir gamla och vård när vi blir sjuka innebär att vi tillhör den del av världens befolkning som har det allra bäst. Så, visst har vi haft tur. Men det handlar, som sagt, inte bara om tur. Jag, som individ, är ingen isolerad ö. Jag må vara unik, precis som alla andra individer är unika, men jag är också del av en familj och jag är del av en nation – kollektiv i vilka jag formats till den individ jag är och som från generation till generation har format den omgivning och det samhälle jag

lever och verkar i. Jag kan kalla det för tur, men vad säger det egentligen om min respekt för tidigare generationers svenskar? Vad säger det om min respekt för de tusentals och åter tusentals som fallit i strid för att försvara vårt land och vår frihet? För alla de som knogat på åkrarna, på gårdarna och senare på fabrikerna och vårdhemmen? För alla de som slitit i hus och hem. För alla de som slagits för demokrati och medborgerliga rättigheter? Alla de är en del av mig och de kommer att vara en del av kommande generationers svenskar. Hade de tur? När de slet? När de grät? När de blödde? När de dog?”Gå sakta över fälten, ty här vilar fäders ben. Här sover son av folket, som dog då kulor ven.”Nu undrar ni kanske varför jag inleder med ett sådant här högrävande, filosofiskt resonemang om min egen existens? Det handlar inte om någon medelålderskris – så gammal är jag förhoppningsvis inte. Jag är bara så innerligt trött på att förväntas känna skuld och skam för att jag är den jag är, för att jag är svensk och för att jag har det förhållandevis tryggt och bra. Erik Ullenhag och andra i det socialliberala etablissemanget talar om detta med att vi ”har haft tur” av just den anledningen – att vi ska känna skuld och skam, att vi ska få dåligt samvete. Sverigevänner, Jag vägrar känna både skuld och skam. Jag känner bara stolthet och tacksamhet. Den här inställningen är symptomatiskt för den svenska, socialliberala hegemonin - en ohelig allians mellan liberaler och socialister, som är alltför extrem och ideologiserad och som inte lyssnar till eller sätter något större värde på vanligt hederligt folk utan istället låter sig styras av agendan inom medieeliten, av lobbygrupper och av särintressen. Ett tydligt exempel på vad som kan hända när politiken kidnappas av lobbygrupper och en i grunden bra idé går för långt är privatiseringarna inom välfärden. Förstå mig rätt nu. Jag tycker att det är fantastiskt att människor idag kan välja vilken vårdcentral man vill gå till, att det finns både privata och offentliga alternativ inom den gemensamt finansierade välfärden. Jag är övertygad om att konkurrensen mellan offentliga och privata aktörer inom välfärden har gjort utomordentligt mycket gott. Men jag tror inte att tanken, när man öppnade upp för privata utförare inom välfärdssektorn, var att stora vårdkoncerner skulle etablera sig, att riskkapitalbolag skulle köpa upp företag inom vård och omsorg – i hopp om snabba vinster – eller att miljardbelopp skulle plockas ut i form av aktieutdelningar som sedan flyttas till och beskattas i skatteparadis. Och om nu det var tanken, så var det i alla fall ingenting man yppade ett ord om till allmänheten före det att reformen genomfördes. Inom både borgerligheten och socialdemokratien är man idag ängsliga för att ta i de här frågorna. Anders Borg försöker – med sin hårda retorik – i medierna ge sig på storkapitalet medan Stefan Löfven lämpar över hela problemet på kommunerna, som var och en ska få välja om man vill tillåta

privata alternativ eller inte. Man försöker påskina att man ingenting kan göra. Så är det naturligtvis inte. Vill vi politiker begränsa vinstuttaget för företag i välfärden så kan vi göra det – och det tycker jag att vi ska göra. Det är däremot inte helt enkelt att hitta den här balansen, att landa rätt i frågan om i vilken utsträckning vinstuttagen ska begränsas – för att man ska nå önskad effekt. Nu är inte det här någon ny tanke, att tillåta privata aktörer inom välfärden men samtidigt begränsa vinstuttagen. Redan 2006 infördes en helt ny aktiebolagsform kallad ”Aktiebolag med särskild vinstutdelningsbegränsning”. Jag tycker att den – i grunden – är väldigt intressant att titta närmare på i det här sammanhanget, men det är en bolagsform där vinstuttagen – som det ser ut idag – begränsas väldigt kraftigt. Därför kan det finnas anledning att undersöka huruvida man kan släppa ytterligare lite på det. För det är inte privata aktörer generellt vi ska göra det svårare för. Låt mig vara tydlig med det! Det finns så många goda exempel, så många entreprenörer och så många idealistiska krafter som tillfört välfärden så oerhört mycket. De här krafterna, det starka engagemanget att göra något bra för människor i skolan, i vården, i omsorgen – för människor med särskilda behov – det är något vi ska ta tillvara. Det vi ska komma till rätta med är de avarter där vinstintresset ges överhanden. Multinationella riskkapitalbolag som inte lever upp till grundläggande kvalitetskrav men som ändå plockar ut stora vinster och ägnar sig åt avancerad skatteplanering, med våra skattepengar. Vänner, vi måste komma ihåg att välfärden inte är som vilken marknad som helst. De äldre som inte längre orkar bo kvar i sina hem utan vill flytta till ett serviceboende har sällan vare sig lust eller möjlighet att gräva ned sig i informationsbroschyrer, besöka alla tänkbara boenden och prata med andra så kallade kunder. Där är kanske inte friheten att välja det allra viktigaste eller det man främst fokuserar på. Man vill bara få det bra, helst utan en massa krångel. Eller, en patient som besöker sin läkare och efterfrågar en särskild medicin kanske inte alls går att betjäna enligt den klassiska premisen ”kunden har alltid rätt”. Detsamma gäller kanske en patient som av tveksamma skäl vill ha ett sjukintyg. Och då är det så klart så, att om pengar och vinst är det som står i fokus för ett företag i välfärden, så finns en risk för att sådana här principiella konflikter hanteras utifrån vinstintresse snarare än vad som är rätt och riktigt för den enskilde patienten. Annars riskerar företaget att förlora en kund. Jag säger inte att det alltid är så, eller ens att det är särskilt vanligt, men risken för att sådana här situationer ska uppstå, ökar så klart betydligt i en situation där vinstdrivande företag konkurrerar om patienter eller ”kunder” – och det illustrerar ett av de grundläggande problemen med att överhuvudtaget tillåta vinster i välfärden. Välfärden är inte som vilken marknad

som helst. Det handlar om de svagaste i samhället, om människor som inte alltid har så lätt att hävda sina intressen och sina rättigheter. Det handlar inte sällan om liv och död. Lycksökare och riskkapitalister har helt enkelt inte i de sammanhangen att göra! Sverigevännen, vi har en viktig uppgift i att finna den här balansen, hitta vägen mellan borgerlighetens överdrivna marknadstänk och Jonas Sjöstedts inskränkta tankevärld där privata alternativ alltid framställs som ett onskans verk. Vi låter oss inte styras av ideologiska skyggglappar i den här frågan! Vi ska visa att vi är partiet för sans och balans! Ett annat exempel på en debatt som kapats av det socialliberala etablissemanget är jämställdhetsfrågan, som inte minst påverkar familjepolitiken. Jag beklagar att den borgerliga regeringen har valt att bygga vidare på den verklighetsfrånvända, vänsterorienterade och radikalfeministiska jämställdhetspolitik som lanserades av tidigare vänsterregeringar. Ett talande exempel på det här var när den folkpartistiska jämställdhetsministern, Nyamko Sabuni, skrev i Svenska Dagbladet i februari i år, där hon bland annat uttryckte uppfattningen att: ”en förälder kan aldrig jämföras med en utbildad förskolepedagog” som svar på förslaget om utvecklat vårdnadsbidrag eller så kallad barnomsorgspeng. Det är ett anmärkningsvärt radikalt uttalande, för att komma från en folkpartist. De föräldrar som tror att det bästa för deras barn är att få vara hemma med mamma eller pappa under de första levnadsåren ska alltså inte få göra det valet eftersom de – enligt den borgerliga regeringen – är sämre lämpade att ge sina barn omsorg än vad en pedagog är. Det är ju nästan så man frågar sig ifall jämställdhetsministern anser att föräldrar överhuvudtaget borde få vara inblandade i uppfostran av sina barn eller om inte staten och de statligt godkända pedagogerna borde gå in och ta över helt och hållet? Man hade ju hoppats att den typen tankegångar skulle ha försvunnit någon gång efter 1968 eller åtminstone efter Berlinmurens fall... Ibland blir det nästan tragikomiskt. Som när samma, nyss nämnda, borgerliga jämställdhetsminister i vintras kommenterade den så kallade hen-debatten med orden ”det kan vara ett nytt, fräscht grepp för att åstadkomma jämställdhet”. Eller som när man läser om att en del av de över 200 miljoner kronor som regeringen har satsat på så kallad jämställdhetsintegrering har använts till projekt där kvinnor har fått lära sig hur man sitter bredbent på en stol eller där deltagarna har fått träna sig i att mentalt byta kön på matsalsbestick... Vi har idag en smal och skev debatt som mest handlar om hur många månader i föräldraförsäkringen som ska kvoterats – inte huruvida vi ska ha någon sådan kvotering överhuvudtaget. En debatt där våra barns fria lekar problematiseras därför att de då riskerar att leka ”könsstereotyp”. I sin strävan att undvika sociala koders tvång har

genusvänstern fått med sig liberalerna och resten av det socialliberala etablissemanget i skapandet av nya koder, strukturer och konstruktioner som barn och familjer ska tvingas in i. Flykten från det som varit har gjort att vi i blindo sprungit in i minst lika starka sociala påtryckningar som de som tidigare gällt. Det arbete som ursprungligen syftade till att öppna upp för andra levnadsväl än de gängse har bytts ut mot ett arbete som tycks gå ut på att aktivt motarbeta alla normer. I själva verket ser vi att de gamla normerna bytts mot nya. En stor skillnad är dock att de normer som fanns förut växt fram naturligt ur vårt leverne under hundratals år. Det som sker nu, däremot, är en i högsta grad medveten, politisk strävan och vi måste ställa oss frågan: Vad är egentligen värst? I det ena fallet har vi normer som växt fram baserat på folks vanor. I det andra har vi normer som eliten bestämt åt oss. Sverigevänner, ”Att tänka fritt är stort. Att tänka rätt är större.” Det har blivit det socialliberala etablissemangets utgångspunkt i det här och i många andra sammanhang. Hur har vi kunnat hamna så snett, att det som skulle befria oss från trycket att passa in i en form istället medvetet stöper oss i en annan? Hur kan vi tolerera ett samhälle där familjen ses som en bromskloss istället för en nödvändig, stödjande och trygg gemenskap? Hur har kampen om friheten att välja själv kunnat bli en kamp för att få individer att välja rätt? Det är inte fel att analysera skillnader i förutsättningar och levnadsmönster mellan män och kvinnor. Mer kunskap är aldrig fel. Fel blir det däremot när slutsatsen dras att alla skillnader är av ondo, socialt konstruerade och därmed måste elimineras. Fel blir det när makthavare på ett medvetet och målinriktat sätt ger sig på att styra individers och familjers tankar, viljor, värderingar och åsikter. Individen skall givetvis ha rätt att fritt få pröva och välja leverne. Men det blir fel när resultatet av de fria valen sedan kritiserar och bestraffas för att utfallet inte blev som makthavarna hade tänkt. Som när det gäller föräldraförsäkringen. Vi har, de senaste åren, sett hårdare kvotering, vi har sett så kallad jämställdhetsbonus, vi hör krav – framför allt från vänsterhåll – på ännu hårdare kvotering. Ändå ser verkligheten ut som den gör. Kan det inte vara så att många fördelar föräldradagarna på ett visst sätt för att man faktiskt vill ha det så? Därför att det passar bäst i den situation man befinner sig? Min och Sverigedemokraternas uppfattning är att vi inte behöver mer klåfingrig social ingenjörskonst på det familjepolitiska området. Vi behöver inte fler genuspedagoger, genuscoacher och jämställdhetspiloter som genuscertifierar barnböcker, filmer, kartläggare och kritiserar våra barns lekar och byter kön på bestick i en närmast totalitär anda. Vad vi i stället behöver är ökad valfrihet för familjerna och ökat fokus på de jämställdhetsfrågor som verkligen hotar kvinnors trygghet och hälsa. Som till exempel hedersvåldet, den

grasserande våldtäktsepidemin eller den utbredda psykiska ohälsan bland unga kvinnor. Sverigevänner, det är dags att vi på allvar utmanar socialliberalernas verklighetsfrånvända elitism! Det är dags att socialismens familjepolitiska idéer får göra leninbysterna sällskap på historiens sophög! Och det här gäller förstås också invandrings- och integrationspolitiken, där det närmast råder konsensus över hela det politiska fältet, från vänster till höger. I veckan kom utredningen som föreslår så kallade nystartszoner – alltså skattelättnader för företag i invandrartäta problemområden. Ännu ett exempel på social ingenjörskonst, som man pratat om från regeringshåll under ganska lång tid och som, åtminstone enligt min uppfattning, är dömt att misslyckas på förhand. Redan när man tillsatte den här utredningen förra vintern pekade vi på hur en liknande modell misslyckats i Frankrike, där utvärderingen visade att det var en dyr åtgärd, som skapade få jobb och snarare spädde på arbetslösheten utanför de här zonerna. Man kan ju tycka att det borde vara tillräckligt för att avskräcka, och att man trots det – och trots att alla andra åtgärder man vidtagit för att lösa integrationsproblematiken har misslyckats – att man trots det väljer att gå fram med det här förslaget visar hur desperat man är. Det visar också att man har gett upp. Att man har gett upp i den meningen att man, i handling, tillstår att integrationen är ett problem som inte går att lösa på annat sätt än genom att förverkliga mångkulturalismen fullt ut. Det vill säga genom att ge upp rättsstaten och principen om allas likhet inför lagen, och istället införa ett system där dina rättigheter och skyldigheter beror av i vilken kultur du har ditt ursprung. För det är precis det som de här nystartszonerna är exempel på. Och de så kallade nystartsjobben, där staten betalar företags lönekostnader om de anställer invandrare. Och egentligen de flesta integrationspolitiska åtgärder som vidtagits de senaste åren. Diskriminerande särlösningar för vissa grupper, som annars riskerar att hamna i utanförskap och parallella samhällen OCH som bevisligen gör det ändå, eftersom utvecklingen redan har gått för långt. Under våren har vi också hört hur uppgiven statsministern är när det gäller invandrades etablering på arbetsmarknaden. Ni minns hans uttalande om ”etniska svenskar mitt i livet”, men det är inte den enda gången han gett uttryck för den uppfattningen. ”Ska vi vara ärliga så är en hel del av jobbproblematiken kopplad till utrikes födda” sa Fredrik Reinfeldt till Dagens Nyheter redan i början av april. I samma artikel ger han uttryck för något som vi har varnat för under lång tid: ”Eftersom jag tror på att vi behöver vara fortsatt öppna, eftersom jag tror på att om vi får fler jobb så säkrar det också vår egen välfärd, så kommer vi också att behöva jobb som är lite mindre kvalificerade för grupper som inte levt de perfekta livet eller inte pratar den perfekta svenskan eller som kommit från

andra länder.” Sverigevänner, här har vi framtidens Sverige, om den socialliberala hegemonin inte bryts: Ett splittrat samhälle med olika rättigheter och olika skyldigheter för olika befolkningsgrupper, där utlandsfödda förpassas till en låglönemarknad för att bre mackor, diska och städa på krogar, som fått halverad moms och där de anställdas löner betalas av skattekollektivet... Det är en synnerligen dystert framtidsbild som träder fram. Jag fokuserade ju en ganska stor del av mitt tal i Almedalen förra månaden på just invandrings- och integrationspolitiken. Bland annat kritiserade jag det här förslaget om att illegala invandrare ska ges tillgång till välfärden. Jag fick ganska mycket kritik – på Twitter och andra socialliberala klubbar för inbördes beundran – och då inte minst för att jag jämförde det här med TV-programmet Lyxfällan. (Och då syftade jag på hur det hela hanterats, att man först bestämmer att man ska genomföra en reform och först därefter ska man räkna på vad det kommer att kosta...) Jag tycker fortfarande att det var en i högsta grad relevant liknelse, men visst, det finns kanske andra TV-program som passar lika bra eller till och med bättre i jämförelse. Jag tänker till exempel på det här Hollywoodfruor – där människor gör av med andras pengar utan att tänka på vad saker kostar... Eller Julkalendern, kanske. Det öppnas nya dörrar varje dag... Eller, ni såg kanske den här serien om Titanic som gick i samband 100-årsdagen i våras? Man vet liksom att båten ska sjunka, men man envisas ändå med att titta och hoppas nåstans att det ska gå bra den här gången...(Vilse i pannkakan...)Sverigevänner, mot de här och andra, liknande exempel ställer vi en mittenorienterad, verklighetsförankrad politik. En politik som ser den vanliga människan – kvinnor och män, unga och gamla – och som också förstår den vanliga människans dagliga behov, bekymmer och drömmar. För alldeles för många vanliga löntagare är idag till exempel tandläkarbesöket en lyx som man i bästa fall kan unna sig när skatteåterbäringen kommer, förhoppningsvis i början av sommaren. Drömmar om utlandssestrar med barnen stannar för många – framförallt ensamstående – vid att vara just drömmar. Vi ser Sveriges samhällsbärare, de vanliga löntagarna. Busschaufförer, servitriser, kassörskor, vårdarbetare. Och vi tillstår att det är på deras axlar som samhället vilar – och det måste vi ta som utgångspunkt för – inte minst – den ekonomiska politiken. Det ska löna sig att arbeta. Det ska löna sig att utbilda sig. Två lika viktiga som självklara principer i ett samhälle som strävar efter hållbarhet och tillväxt. Från och med årsskiftet vill vi därför införa ett ytterligare jobbskatteavdrag, en reform riktad till just låg- och medelinkomsttagare. En reform som ger ett vårdbidrag mer än 2 000 kronor extra i plånboken på ett år. (Eller kanske en reform som gör att hon eller han har råd med hela tänder.) Men

jobbskatteavdraget är inte bara riktat till de som arbetar idag. Det minskar också klivet in på arbetsmarknaden och gör att 10 000 nya jobb kan skapas. Att 10 000 fler människor kan känna stolthet över att kunna försörja sig själva och få makten över sina egna liv. 10 000 nya samhällsbärare som är med och bygger vårt samhälle och finansierar vår välfärd. Jag vill dock vara tydlig redan nu med att Sverigedemokraternas jobbskatteavdrag är riktat till låg- och medelinkomsttagare. Vi ställer inte upp på regeringens modell som även innefattar sänkt skatt för de med allra högst löner. Det är inte genom att sänka skatten ännu mer för högavlönade som vi finansierar välfärden. Ett ytterligare jobbskatteavdrag för vanligt folk passar in i Sverigedemokraternas fördelningspolitik, eftersom det minskar bördan för de med lägre inkomster och låter höginkomsttagare bära en större andel av skattebasen. Jobbskatteavdraget bidrar till en rättvis fördelningspolitik samtidigt som det är en åtgärd för att skapa sysselsättning och tillväxt. Det här, menar jag, är en rimlig balansgång som passar oss som det tredje alternativet i svensk politik. Som ni hör talar jag gärna om dagens samhällsbärare. Men vi får för den skull inte glömma gårdagens. Jag hoppas att jag i min inledning tidigare lyckades förmedla hur vi sverigedemokrater ser på de äldre i samhället – de som ägnat sina liv åt att bygga upp det samhälle och den välfärd som jag och andra i min generation idag åtnjuter och – tyvärr – allt för ofta tar för given. Denna insikt får inte stanna vid tacksamhet. Vi måste också bedriva en aktiv politik för att de äldre i vårt samhälle ska kunna leva goda liv, präglade av kvalitet och utan ekonomiska bekymmer. Vi har i Sverige idag någonstans mellan 700 000 och 800 000 pensionärer som lever med inga eller mycket små marginaler. Människor – inte sällan kvinnor – som hamnat i kläm mellan två system. Som har slitit hårt hela sina liv, men med sådant som inte gett så mycket i plånboken eller som i systemen inte värderas lika högt som vanligt förvärvsarbete. Är det någon grupp som vi ser till extra mycket så är det denna. Höjd garantipension och skattesänkningar för pensionärer är reformer som ser till att de allra fattigaste pensionärerna får en rejält förstärkt inkomst att leva på. Vår ambition är att förstärka pensionerna med 30 miljarder under budgetperioden. Det innebär att en genomsnittlig pensionär får mer än 15 000 kronor mer i plånboken under de kommande åren. Så ja, Sverigevänner, vi är beredda att gynna vanliga löntagare genom att låta dem behålla mer av sin lön. Men för varje extra tusenlapp som hamnar hos löntagarna med vår politik, så får pensionärerna två tusenlappar. Sverigevänner, tiden går fort och nu är det återigen bara två år kvar till valet. Det är hög tid att kliva ur den där bubblan man hamnade i i samband med framgångarna 2010 och på allvar blicka framåt mot kommande

utmaningar. De här två åren som har gått sedan valnatten har varit oerhört lärorika, på flera plan. Politiskt har det inneburit att vi påbörjat en ordentlig breddning av partiet – något som vi pratat om och strävat efter under många år, men som nu sker i en rasande fart eftersom vi dagligen, i riksdagsarbetet, möter nya frågor som kräver svar. Den processen fortskrider. Vi har också lärt oss mycket om det politiska spelet och inte minst om vad som krävs för att vi ska få ett reellt inflytande över politiken. Rollen som tungan på vågen i riksdagen har redan gett oss visst inflytande, men med tanke på i vilken takt det svenska samhället utvecklas i fel riktning, är det uppenbart att det krävs mer för att vi ska få skutan på rätt kurs igen. Jag har ofta framhållit Danmark som ett föredöme i det avseendet. Exemplet Danmark visar att det inte måste krävas särskilt mycket för att vågen ska tippa över. I veckan nåddes vi så av nyheten att en av de viktigaste personerna bakom Danmarks positivutveckling de senaste åren nu väljer att lämna över stafettpippen till nästa generation. Pia Kjaersgaard har suttit 17 år som ledare för det parti hon själv grundade i mitten av 90-talet och som har betytt så oerhört mycket för dansk politik under hela 2000-talet. Hon har också betytt mycket för mig personligen och för vårt parti. Vi må vara verksamma i olika länder, med olika kulturer och traditioner, men våra respektive partier har en snarlik hållning i många frågor och Dansk Folkeparti har ofta fungerat som en källa till inspiration, inte minst på grund av att de hela tiden har legat några steg före oss i utvecklingen – och för det de lyckats åstadkomma i Danmark. Vi har ofta inspirerats: ”Kan Dansk Folkeparti så kan vi.” Som partiets högsta företrädare har Pia Kjaersgaard alltid varit tydlig med att personer med extrema åsikter inte har i Dansk Folkeparti att göra – och det har hon varit utan att för den sakens skull ge avkall på partiets ställningstaganden i svåra och otacksamma frågor. Det är kanske det jag kommer att minnas och sakna allra mest – hennes rakryggade hållning i tuffa frågor. Jag vill här passa på att rikta mitt största och varmaste tack till Pia. Tack – för alla år av engagemang och inspiration. Jag vill så klart också önska Dansk Folkepartis kommande ledning lycka till, och min förhoppning är att den goda relation våra partier byggt upp genom åren kommer att bestå och dessutom utvecklas och stärkas ytterligare – för hela Nordens bästa. Givetvis ger det extra kraft, när vi nu är på väg in i nästa valkampanj, att ha framgångsrika exempel så nära att snegla på och motiveras av. Kan Dansk Folkeparti, så kan vi! Det har väl, under den här perioden sedan valet, blivit mer och mer tydligt att vi inte kommer att få något större inflytande gratis. De andra partierna, och då inte minst regeringen, har gjort sitt yttersta för att hålla oss utanför. (Regeringens så kallade migrationsuppgörelse med Miljöpartiet är väl det kanske tydligaste

exemplet på det, och där det uttalade syftet dessutom är att man inte vill ha en situation som den i Danmark.) Det bästa, och kanske enda sättet för oss att få verkligt inflytande är alltså genom att tvinga oss till det. Vi måste helt enkelt växa oss så starka att det inte längre går att ignorera oss. Det måste vara – det SKA vara – den övergripande ambitionen i nästa val. Det är klart att vi ska sätta upp konkreta målsättningar, sätta siffror på vad vi ska uppnå i valet, men vi får inte fastna i en sifferlek, där procentsatser och mandat blir viktigare än det praktiska utfallet av valresultatet. Det spelar ingen roll att vi får 15 procent av rösterna om vi samtidigt tappar rollen som tungan på vågen mellan blocken. Vi måste helt enkelt bli så starka i nästa val att det inte går att styra landet utan att prata med oss. Och, Sverigevänner, det är precis det vi tänker jobba mot! Kan Dansk Folkeparti, så kan vi! Inför det här talet gick jag igenom vad jag sagt i mina tidigare sommartal och fastnade för ett kort stycke från den 7 augusti 2010 – sex veckor före valdagen: ”Vårt långsiktiga mål kan inte vara att förbli stödparti åt något av de här regeringsalternativen i utbyte mot några köttben då och då. Vi vill helt enkelt inte ha det samhälle som de har skapat åt oss. Vårt långsiktiga mål måste vara att själva bli ett regeringsalternativ – ett Sverigevänligt regeringsalternativ – som kan styra landet i en annan riktning.” Sverigevänner, jag blir mer och mer övertygad om att det är precis så det förhåller sig, att det är så det måste bli – på längre sikt. Och med det menar jag inte att vi ska göra oss omöjliga att samarbeta med eller strunta i att söka samförstånd och kompromisser. (Så får man inget politiskt inflytande, genom att stå i en egen vrå och skrika sig hes.) Men det jag menar är, att vi på sikt ska bli så starka så att det är vi som sätter agendan, så att det är vi som bestämmer villkoren för vår samverkan med andra partier. Det är med den långsiktiga ambitionen vi nu sätter rak kurs mot valdagen 2014!

Taggar

2010-tal, 2012, Man, Politiska tal, Sommartal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-sommartal-2012>